

מפלגתי המטפח את רוח

למישהו היה הרעיון הגאוני להדביק על חזהו של כל חבר וחברה, עם הופיעם במחנה, תווית עליה רשום השם הפרטי ומקום המגורים. כך ידע משה מחפה שהצעיר המתולתל, היושב לשמאלו, הוא יוסף מתלאביב, והצעירה השחורחורת מימינו היא חנה מפתחתקוה. היה זה הפרט היחיד שהוא ידע עליהם. כ-80 צעירים ו-20 צעירות, גילם הממוצע היה 20, ישבו מסביב למדורה. באור האדמדם של הלהבה הסתכלו בסקרנות־מה איש ברעהו. מלבד אנשי גרעין עמית וכמה קבוצות קטנות אחי רות הופיעו בודדים, שלא הכירו איש מן החבורה שהתאספה במחנה.

חלוציות — שר שיכון. הסמינריון של גבעתי־מכאל, שהועמד לרשות הכינוס ע"י המחלקה לנוער ולחלוץ של ההסתדרות הציונית, אינו אלא קיבוץ ישרן המשמש כיום לקורסים שונים. מכאן יצאו כמה מן המשקים המפורסמים בארץ, ביניהם משק דורות נגב, שזה היה מחנהו הראשון. כל צעיר, בהופיעו, רשם את שמו ברשימה, קיבל את תווי־השם שעגן בסיכה על חזהו, מסר את מנח־האוכל שלו לקופה המשותפת וקיבל "שיכון" — מיטת־שדה עשויה בד צבאי בחדר של 4 או 6 מיטות. מוצאם וחינוכם השונה של האנשים התבלט מיד, כשתעוררה הבעייה אם לשכן בנים ובנות יחד, כנהוג בכל תנועות־הנוער החלוציות, או בנפרד, כנהוג בחברה העירונית. צעיר בעל נטייה דתית ניהל תעמולה חריפה לשיכון הנפרד. אך השיכון המשותף התגשם מעצמו, ללא ויכוח. אותה שעה נוצרה חולית־עבודה מתנדבת במטבח. שלמה דריימן, טכנאי־מטוסים של מועדון התעופה, קיבל על עצמו את הפיקוד בממלכת הסירים. הישיבה בחדר־האוכל הגדול, בנוסח

לכל המשימות הלאומיות.

הקיבוץ, ליד כוס תה, סלט ירקות וחצי ביצה שלוקה, היתה החייה המשותפת הראשונה של המחנה. **"לפקודה תמיד אנחנו..."** עם רדת החשכה העמוקה של לילה חסר־ירח הודלקה המדורה הגדולה. "לפקודה תמיד אנחנו..." הידה שיר הפלמ"ח "ושר הפינג'אן עורר געגועים לעבר נשכח. רבים מן הצעירים שרתו בצבא, רבים אחרים היו בתנועות־הנוער לפני שמאסו במפלגות. "בלילות כמו זה, תחת הכוכבים הנוצצים, ליד המדורה, נולד כל הטוב והיפה בארץ..." פתח עורך העולם הזה את הכינוס. לא היה צורך בנאומים ארוכים. הלהבה עשתה את שלה. יוזמי הכינוס לקחו זאת בחשבון, כשהחליטו להוציא את הרעים מן הערים, לכנס אותם במחנה בחיק הטבע. כתמיד, כשמאה צעירים וצעירות מתכנסים יחדיו, נתגלו כמה כשרונות — רע שחילל בחלילה, שניים שהציגו מערכון מבדח. בני־ציונה, שהוזמנו כאורחים, התערבו בין הרעים, הציגו לבסוף, אחרי ההורה השגעונית, להוביל את האנשים לאחת הבריכות החבויות בין הפרדסים. **קיבוץ, שחיתות ובני־אדם.** העבודה הרצינית החלה למחרת בבוקר. בשורות ארוכות ישבו בחדר־האוכל, כשהפנים רציניים, האוינו לדבריהם של 29 חברים בלתי־מוכרים שקמו בזה אחר זה, נאמו כל אחד משך 7 דקות בדיוק. רמת־הסגנון, ובודאי גם הגינות הביטוי, לא נפלו מן הנהוגות בכנסת. היה זה הישג יפה במיוחד לאור העובדה שרוב רובם של האנשים לא עצמו עין גם לחמש דקות משך הלילה — כמה חברים וחברות, שהחליטו להשתגע, לא נתנו כמעט לאיש לישון. לא חסרו, כמובן, "העסקנים הצעירים" שלא ביקשו אלא במה להתבלט עליה, לא חסרו גם חורשי המזימות המקצועיים שאינם חסרים לעולם בשום כינוס־בראשית. אך גם החברים הרציניים היו בעלי עור מגוון למדי — החל ממשלה שליו, בן 17 מתל־אביב, שקבע באופן קיצוני שהגשמה אינה אלא קיבוץ, עד לפקיד הממשלתי בן ה-22, שראה את העיקר בחינוך צעירים שידעו "להתנהג כבני־אדם, לא ישאפו רק להסתדר באופן אישי", או הסטודנט בן ה-20 שביקש להפוך את החוגים למכשיר מרכזי למלחמה בשחיתות ובביורוקרטיה.

